

Orpheus swingt met de tango

Voorstelling: Orpheus en de hellehond van de Hades, door Frank Groothof. Vanaf 7 jaar. Gezien: 10/12 Purmaryn, Purmerend. Tournee t/m 18/6. Inl. 0299-6211462 of www.frankgroothof.nl.

Door JOWI SCHMITZ

Orpheus zit al een mensenleven lang te wachten bij de dodenrivier. Zijn haar is grijs en zijn benen zijn kromgetrokken. Hij heeft het verprutst, die ene kans die hij had om zijn geliefde terug te halen uit het dodenrijk.

Hoe dat zo gekomen is vertelt Frank Groothof in zijn voorstelling *Orpheus en de hellehond van de Hades*. Lange grijze haren vlokken om zijn gezicht en de ouderdom lijkt ook zijn stem te hebben aangetast, want als hij zijn eerste lied inzet, duurt het even voor hij op gang komt.

Groothof zingt dit keer dan ook geen klassieke melodie of opera, de muziekgenres die hij in voorgaande producties als geen ander respectvol op kindermaat wist te brengen. Hij kiest voor een bewerking van *Cucurucucu Paloma*, het koerende lied van de beroemde Braziliaanse zanger Caetano Veloso. Ook de rest van zijn voorstelling is gevuld met Zuid-Amerikaanse klanken, vooral tango, de dans van de liefde. Het uitstekende tangokwintet Zárate en een soepel tangopaar helpen Groothof bij het vertellen over de verliefde Orpheus die met een list de dodenrivier de

Styx oversteekt. Net als in eerdere producties mogen de muzikanten en dansers ook acteren. Dat levert af en toe stroefheid op, maar het ensemble speelt wel een swingende vijfkoppige hellehond, inclusief vlamme hanekammen. Het danspaar speelt de jonge Orpheus en zijn geliefde Euridice, hier liefkozend Jurieke genoemd.

Orpheus en de hellehond van de Hades is soberder dan voorgaande producties. Er wordt niet geklauterd over decorstukken, er zijn geen wilde achtervolgingen en er komen geen heftige monsterpakken aan te pas. Het verhaal van Orpheus is bovendien uiterst simpel; een jongeling wil zijn geliefde terughalen uit de dood, maar faalt.

Groothof is altijd heel goed geweest in het spelen van lieve, een beetje stoute helden, die jonkvrouwen uit kastelen reddden, maar er daarna gauw weer vandoor galopperen op hun speelgoedpaard. Orpheus is voornamelijk een kwijnende jongen, en als hij op pad gaat naar zijn geliefde, dan wordt hij gespeeld door de tangodanser, waardoor de flair van Groothof achterwege blijft.

Desalniettemin weet Groothof ook in deze Orpheus na enige tijd te betoveren, als na de lange intro uiteindelijk dans, zang, spel en muziek zich vermengen. Het kwintet komt los, de dansers dansen en dat geeft Groothof de ruimte om uit de band te springen in zijn meest passende personage, de dronken en uitbundige Charon, veerman van de Styx.

